

250,- Ft

Szavaim nem bíztak megváltást senkire,
Magam sem sikerült innen kiváltanom.
Mire vágnék föl, ha nem telt csak ennyire,
lár többet remélt a félszeg kívánsalom.
Érzem, már belülről támasz az éjszaka,
és az utcát néző ott lent senkit se lát.
Akit vártam, máshoz, máshova tért haza,
ülök magány ellen tállátva a szobát.

Ülök

1955-ben születtem Budapesten. 1974-ben érettségiztem magánúton. Versek 1969 óta írók. Eddig három kötetem jelent meg: BEKÖPOG A NAP (1981, Tánocsics könyvkiadó), KERÉK (1989, ANTIKVA könyvkiadó), MÁMOR (1994, HTSA nyomda). A 80-as évektől kezdve, műtörténeti cikkeim jelentek meg Gullácsy Lajos, Fáy Dezso, és Náray Aurél festőművészekről. Néhány dalszöveg átköltést írtam BOB Dylan dalaira DYLANIZMUSOK címmel, melyekből a Magyar Rádió felvétel készített a HEB közreműködésével 1993-ban. Újabb verseimet, 1997-től az EZREDVÉG közli.

a szerző

N. HORVÁTH PÉTER

Jel volt

VERSEK

Z-füzetek/94

N. HORVÁTH PÉTER

Jel volt

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/94

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

Készült a Nagy Lajos Alapítvány támogatásával

**Szerkesztette:
SZEPES ERIKA**

© N. Horváth Péter

Szavaim nem hoztak megváltást senkire.
Magam sem sikerült innen kiváltanom.
Mire vágnék föl, ha nem telt csak ennyire,
bár többet remélt a félszeg kíváncsiam.
Érzem, már belülről támad az éjszaka,
és az utcát néző ott lent senkit se lát.
Akit vártam, máshoz, máshova tért haza,
ülök magány ellen túlfűtve a szobát.

Ülök

1955-ben születtem Budapesten. 1974-ben érettségiztem magánúton. Versek 1969 óta írok. Eddig három kötetem jelent meg: BEKOPOG A NAP (1981, Táncsics könyvkiadó), KERÉK (1989, ANTIKVA könyvkiadó), MÁMOR (1994, HTSA nyomda). A 80-as évektől kezdve, műtörténeti cikkeim jelentek meg Gulácsy Lajos, Fáy Dezső, és Náray Aurél festőművészekről. Néhány dalszöveg átköltést írtam BOB Dylan dalaira DYLANIZMUSOK címmel, melyekből a Magyar Rádió felvételt készített a HEB közreműködésével 1993-ban. Újabb verseimet, 1997-től az EZREDEVÉG közli.

a szerző

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Ezt a könyvet testvéreimnek ajánlom

Az érkezőnek

Tán még nem tudsz rólam, mást követ figyelmed,
hogyan céltalan kedved elfoglalja magát.
Pedig már régóta rám kéne figyelned,
mint önző szerelmes, vagy önzetlen barát.
Hajlamaid szerint kerülj hozzám közel,

hangulatot keress, ne végleges választ,
s ne érkezz, mint aki megváltani jön el,
értelmet és jelzöt majd a jövő választ

Szombatra virradva

Eszter volt, Eliz, vagy Evelin, nem tudom.
Almomban láttam őt válig érő hajjal
szőke, napsütötte, nyúlánk földi angyal.
– Örökké várható, váratlan alkalom –

Apró-fehérpöttyös, tintakék ruhában
velem szemben ült, és zajlott a kora nyár.
Kis olcsó sörkert, hol szép órák sora vár –
gondoltam, s reméltem fölöttébb vidáman.

Egy zöld vasasztalnál beszélgetett velem.
Közben mind a ketten kiléptünk cipőnkől
jó volt, hogy meztelen lábunk ott lenn flörtöl,
s ártatlan játék lett, nem fülledt küzdelem

Nem bánva

Megyek a poros utcákon át,
Mintha csak éppen húsz éves volnék,
– házadig lesem lábad nyomát –
a március pontosan oly kék.

Szürkével kevert kora tavasz,
kétoldalt zsebem jól fűti öklöm,
éretlen vagyok, s nagyon pimasz,
nincs rajtad kívül kivel törődnöm.

Koptatom magam kapud előtt
várva, hogy egyszer végre kilépjél,
nem bánva szelet, dühödt esőt,
ott ér a járda-szélen az éjfél.

Hetedik mese

Félig írt levélként estem ki kezedből,
lényegem elsikkadt toll és tinta között,
betűim fölhasadt gerincén kiszökött,

s a földről csak üres papírként veszed föl.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy rövid esténk,
mosolyodból fűztél hajamba virágot,
közös titkainkra gyertyaláng vigyázott,
mintha még sokáig cinkosok lehetnének.

Ismételhetetlen találkozás marad:
Életem utolsó veled szőtt meséje .
Emlékeim között így nyúlok feléje,
s tudom, ritka mívű, csodálatos darab.

Nagynéha

Nagynéha emgem is tudnak szeretni
lány-arcú, gyönyörű, szép, idegenek,
akiket nappal még nem látott senki,
akiknél álmomban még lépre megyek.
Legutóbb valaki balról hajolt rám.
Vállamon súlytalan időzött keze.
Szájával érintve félig nyitott szám,
hűsebben, akár egy csók ígérete.
Azután megkínált édes szőlővel,
négy, vagy öt bordó szem fért tenyerébe.
Ügy tetszett, valami belső fény tölt el,
ébredés hálával tartozom érte.

Szelídíts meg!

Szelídülj hozzám, ne mindig máshoz,
hisz mindenki más könnyedén elhagy.
Áldozatod a szemükben nem nagy,
s a beálló baj majd téged átkoz.

Szelídíts meg, hogy legyen kit félnem,
mert Isten hozzám túlon-túl gyengéd,
de mintha mindezt magadért tennéd,
ha nem lát senki, hajolj le értem.

Szelídíts meg egy mozdulat által,
és ismételd, míg biztos leszek,
alászállhatnak fönről az egek;
övezz tagadott, elviccelt szárnyal.

Szelídülj hozzám, legyél a lényeg,
a forma mélyén rejtőző titok,

a végső szó, ha magamra nyitok,
tükör, ami a szemeddel néz meg.

Legyél

Lobogjál bennem, ahogy a csend ég,
ne légy szokatlan, váratlan vendég!
Ne hass csodának!

Legyél rám nyíló ablak tavasszal,
fák alatt zölddel terített asztal,
Siess, ha várnak!

Ne hozzál hosszan elnyúló kételyt,
szerelmes inget, mit a bűn szétfejt,
s átszab magának

Vigasztalj meg sok elborult estért!
Tudd, hogy a lélek, és nem a test kért
tőled bizalmat.

Ne sejtsél szikrát, sziklát se bennem!
Nem vagyok mentsvár, megőrző szellem,
kit az ég adhat.

Itt ülök aggból, s gyermekből gyúrtam
Félek, az álmom álmokon túl van,
és el nem altat.

Szem és kéz

Hadd bújjak hozzád az árnyékok elől,
nekem több nem kell, mint simogatás.
Ringass, ha kétségem sétáltat le, s föl,
mért tennél úgy, ahogy mindenki más.

Legyél a figyelő szempár a dalból,
ki soraim között lát is, ha néz,
az aki békét köt, s nem pedig harcol,
ennyire sosem volt ismerős kéz.

Hol nem volt

Táruj föl előttem, hogy megcsodáljalak,
Hisz, ez az éjszaka tetszésre szán
Mindössze értem nyílt szép tárlatán.
Ne díszítsen más, mint tőlem kapott szavak.

Mámorba vezető kortyok és illatok
lánymeleg zugait adnád nekem,
hol nem volt így otthon még senki sem,
s hol valóságosan egyedül én vagyok.

Örömet

Amit ma érzek, holnap is légy te,
tegyél boldoggá, belőled élve
hozzál színeket, formát a képre,
és úgy foglak majd szeretni érte,
mint ki fest.
Hadd legyen köréd keret a szoba
megőrizve, mint senkit még soha.
Névreszólóan személyes csoda,
Míg kettőnk lelkén ide és tova
leng a test.
Mikor az időt csak szívünk méri,
elközelíthet közénk az Égi...
Habár az élet szentivánéjnyi,
értelmét benned át tudom élni
örömet.

Nem út

Ne készíts körém új korlátokat,
magadért sem,
hogy benned támadt szép mivoltomat
félreértsem.
Ha bezáruasz, és nem hagysz szabadnak,
eltévedünk,
a sok csapás, min mások haladnak,
nem út nekünk.

Mert jöhet...

Ezüst fillérek szórnék az öledbe
a szombat ezüstjét aprópénzre váltva.

Nem, mintha kettőnkre új tavasz jöhetne,
ami most melegít minket, csak a kályha.

Ahogy holtak szemét volt szokás lezárni,
egy-egy kis fémdarab lenne értem adó,
mert jöhet utánad tíz másik akárki,
nélküled már sosem leszek megváltható.

Délelőtt

Körüljár, méreget gondolatom
látva, hogy ilyen lányt nem látott még,
nincs mérték ítélni, s nincs segítség,
mindössze annyi, hogy nem álmodom.

Egészen úgy tűnik, reggelre jár
százéves éjféli fogság után.
Pedig csak te jöttél vissza csupán
onnan, hol egymáshoz volt közünk már.

Kibomló mosolyod megszárogat,
letörli rólam a tartós esőt.
Kézen fogsz, akár egy szép délelőtt,
amikor nem voltam még áldozat.

Várlak

Lehangolódva is eljöhetnél,
bánatod épp olyan kedves nekem,
mint mikor melengetsz jókedvednél.
Részem a fagyból is ki kell vegyem.

Mosolyod ne legyen kétes páncél,
ámíthatsz akárhány vadidegent,
sóhajod hét fátyla mélyén tánc él.
Vetközz, hisz nem lát meg más idebent.

Gyengéd

Amíg hagyod nekem
most te vagy a világ
tisztán elevenen
visszatükrözi rád

azt a belső békét
mivel bűnbe ejtesz
mintha már nem élnék
nem köthető helyhez
egyedül ha rajtad
rejtőzködő részlet
jelzése egy gazdag
szépen ápolt rétnek
hol elheveredhetek
végső ítéletig
párnám füvek helyett
gyengéd érzéseid.

Odafönt

Valahol ott, fönt egy lány énekel
csillagos sötétkék kárpit mögött,
és ugyan odáig ki érhet el,
amikor aszfalthoz, sárhoz kötött?

Amikor a szellem földhöz ragadt,
a szépség zenéje kit andalít,
mélyen, a túlhizlalt felhők alatt
meghallja valaki az angyalit?

Amit kérek

Föltámadást hoztál halott álmaidra,
szólongatva, amit régen eltemettem.
Bizalmam kihantolt koporsója nyitva,
mintha csak angyal szállt volna el felettem.

Akár a sokszor várt eljövendő volnál,
úgy nézek – ha látlak – szép sötét szemedbe.
Légy egy árnyalattal több a tegnapoknál,
tedd meg, amit kérek, nyílj ki, és eressz be!

Megvéd a helyed

Jó érzés tudni, hogy itt élsz a közelben,
ha nem is nálam.
És nem adsz csókot, de nyakamba követ sem,
csak játszol bátran.

Kóstolód ízét egy holnapi szerepnek,
s bennem a roncsot.
Tanulod játékát: Ki, hogyan szerethet,
nézed, hol rontok.
Nem félsz, hisz nics mitől, van köztünk távolság,
megvéd a helyed.
Azt mégse gondoljad, hogy ami hajt hozzád,
vénenber-meleg.

Szavak és mondatok

Nem virrasztók tovább, túl régóta várlak,
de ha megérkezel, kelts föl jó szavakkal!
Szép értelmeként a betölthető váagnak,
mit testem és lelkem közösen magasztal.

Túl régóta várlak ahhoz, hogy ne jöjj el,
mert a téged sejtő, körüljáró szavak
egyszer földet érnek lassuló körökkel
alakot öltetni, mikor kimondalak.

Ahhoz, hogy ne jöjj el, nem fűződik érdek
parancsolatszerű tisztos mondatokkal.
És ha felőled az ígéretek élnek,
vajon száz év hoz el, vagy a most azonnal?

Nem fűződik érdek hozzá, hogy rab legyél,
csak szavak őriznek, és titkos mondatok.
Már mondtam, kegyelmem nélküled csupán fél.
S amíg megszólítasz, mindössze alhatok.

Amíg hívlak

Ott kint ködbefojtott fények rajzolják az estét,
idebent a féltve dédelgetett meleg.
S anélkül, hogy visszatérő csapdáikba esnék,
túlfűtött éjszakák emlékképe lebeg.

Ez a valóság már nem több, mint valami díszlet.
Játszottál benne, vagy igazán szereted?
Csak én hittem, hogy a kéklő sötétségből híd lett,
s szép ívét magamban csodáltam helyetted?

Minden fölvetődő kérdés nyitott ajtó marad.
Amíg hívlak, dönthetsz, hány küszöböt lépsz át.
Lépteid nem lesi vád, vagy rejtőzködő harag,

másképp akarlak, mint vérbíró a prédát.

Nem szerelemből

Visszaesőként hiszek egy lányban,
aki még lehetnél te is akár.
Bár lassan egyre kevésbé bátran
hívom, hogy szeressen valaki már.
Nem szeremből, annak itt vége,
az csupa csábító andalítás.
Tisztábbat várnék vágyam fejébe.
Más kéne, valami egészen más.
Nem játék, ami sebesre karcol,
s a haszna végül a keményeké.
Kinőttem én az árnyékbox-harcból,
ütni már nincs kedvem senki felé.
Nem láncra fűzve, sem holtomiglan...
Néhányszor légy velem barátságból!
Bármilyen öröm, úgy is elillan,
nem vagyok bolond, ki többre számol.

Hagyná (?)

Csak egyszer álmodna véletlen rólam,
s rájönne, szeretni úgy is lehet,
hogy közben kívülről mindkettőnk józan,
s odabent, ahogy a szerelmesek...
lebegnék magasan, akár a Hold van,
messze a „fájdalmas tények” felett,
s hagyná, hogy egyedüllétemet oldjam,
karjai közt kicsit vendég legyek.

Több az álom

Nem őriznek már, csak visszajáró képek
Bárki azt hihetné, meséből festelek,
képzelt játékaim a gyengéd helyzetek.
Ki gondolhatná, hogy sokszor több az álom,
ha ott az életet közelebb találok.
Onnan betölthető könnyen völgy és árok,
mosolyod fényében még vízen is járok,
s egyéb csodákra is rávihet a lélek.

Szombati dal

Állok a sarkon, és rád várok újra.
Dalomra sapkámba nem hullik pénz.
Üres és hűvös a májusi utca,
egy korán ébredő csillag, ha néz.

Fényéből nem jut a zsebembe fillér,
ezüsttel szórni be éjjel szobám,
s nem válik lánnyá, ki karomba megtér,
kinek, hogy te vagy Te, megmondanám.

Mért sejtened, hiszen nem tudod rólam
más ágyán alva a szombatot át,
s nem érzed többnek, mint hétfévi szólam
alkonyi énekem vélt igazát.

Már nem

Már nem megoldás hallgatni rólad.
Már nem megoldás elmondanom.
Már nem megoldás követni holdad.
Már nem megoldás várnom napom.
Már nem megoldás hirdetni magam.
Már nem megoldás elbújni sem.
Már nem megoldás alattomosan.
Már nem megoldás egyenesen.
Már nem megoldás csak hinni benned.
Már nem megoldás az adott szavad.
Már nem megoldás ellenem tenned.
Már nem megoldás megadnod magad.
Már nem megoldás átkoznod engem.
Már nem megoldás megáldanod.
Már nem megoldás szolgálóddá lennem.
Már nem megoldás alázatod.

Mondd!

Mondd, ez a tavasz vállal-e minket,
épít-e közénk magából hidat?
Vagy megpillantva máris legyintett,
hiszen nem ilyen pár most a divat.

Mondd, felkészült-e ránk ez az idő?

Felkészült vagy rám, s én alkalmas vagyok?
A kor, ez a lassan halálba vivő,
ez volna nálam a felbujtó nagy ok?

Tudnék-e, s ugyan mit, válaszolni?
Vannak-e bennem valós mértékek?
A visszhangtalan szó buta holmi:
Érzékeny lány vagy, feleljél kérlek!

Tartsál meg!

Mi kötne ide még?
A folyóig értem.
Semmi sem marasztal ezen az oldalon.
Esti csendben a víz sodrását hallgatom
csillagokkal ébren.
Győztem, vagy vereség?

Hidat kerestem,...
s_z leszakadt partfalak...
Átkelni nem tudok egyedül. Látod?
Nem kell több, csupán a te biztatásod,
lépteimnek alap.
Bízzál helyettem!

Add vízen járnom!
Segíts, és megyek!
Nem kell más, csupán a te kézfogásod.
Tartsál meg! Tudom, a szavadat állód.
Gyakorolj kegyet
isteni ágon!

Vigyél az áron át!
Ijesztően sötét.
Nincsen más fölöttem, nincsen más hatalom.
Csak hozzád szólhatok tisztán és szabadon,
mert te vagy a közép.
Törd meg az éjszakát!

Várj

Várj, míg átalvás nem csábít többé,
hanyatt feküdni az élet előtt,
s kilenc kapudat sorsod eltömné,
bűneidből véve hozzá erőt.

Válj, míg virradat fénylik a hídra,
s ráébreszt, hogyan lesz függőleges,
nem vágy, vagy szájalom, szívesség hívna
arra, hogy engem, vagy bárkit szeress.

Várj, amíg nem marad egy szó se bántó,
senkit se karcolsz, és senki se sért.
Nem kell több vérből és húsból rótt hágszó
fölnyújtózkodni a csillagokért.

Válj, míg felülről válik valóra,
s egy szene lehetünk megválthatok
Mezítláb kísétálhatunk a tóra,
s nem úgy, mint szélfújta, részeg hajók.

Sétálnék

Rám nyílt a lelked,
ahogy az alkony felhőtlen utcára lel.
Fagyom fölenged
ezen az őszön, a május nagyon közel.
Nem csábít élet,
létezni vágyom, létedig érve el „ÉN”:
Hol nincs ítélet,
csend után járni szép tested sétaterén.

Mindig

Akadtsz egyszer, aki megpróbálta velem.
Úgy gondolok rá – mert nem is él azóta –
mint a part bámul az elúszó hajóra.
Távolsága nőttét egykedvűen veszem.

A megnyugvásnak is van bizonyos ára,
temethető vágyak, és valódi holtak,
kik az áldozatért áldozatot hoznak,
s mindig a magasabb összhatás javára.

Nyár az utcán

Köpenyt kerítek az út porából,
minden csapattól, tömegtől távol.
Csillagfény takar, és aszfalt ápol.

ez való nekem.

Múzsának, kép egy sosem-volt lányról,
akire idő, s tett rá nem cáfol,
ha él is hozzá hasonló, bárhol,
nincs nála helyem.

Ebben az utcán eltöltött nyárban
mindenhez képest valami más van.
Itt ülök jócskán üressé váltan,
s a szélcsönd szaval.

Kettős árnyékkal tűnődöm hárman.
Hiszek, de egyre kevésbé bátran.
Éjfél kong a dél harangszavában,
míg rám száll a dal.

Valamit sűg

...megint egy szombat hétvégi télben,
köd szítál odakint egykedvűen.
Nincs kire váljak, hogy hazatérjen,
virrasztva sokáig maradni fenn.
Akiért korán szép ágyat vetnék,
sosem volt, s egyre csak távolodik,
de mégis, akár valami emlék,...
múltamon átringó, nyári ladik...
Nem ígér újat, csendes a város,
magára hagyottan, fagyottan fás:
Aludni kéne, s nem vagyok álmos,
valamit suttog a várakozás.

Nyaram

Kintről sütne a nap? Ki tudja, nem hiszem.
És mikor beborul, minden érdektelen?
Süthet mélyebbről fény, belső tűz, bárkiben,
ölelkezés közben „körülzárt” kerteken.

Sötét ablaktáblák mögött is lehet nyár,
akkor is, ha folyton fagyról beszél a kor,
s a jóslatok nyomán mindenki havat vár,
„mert megvagyon írva: Eljő valamikor „

Itt kéne tartsalak személyes virágnak,
színeid a csodák énértém nevelték:

Mindennap úgy ébressz, ahogyan ma látlak,
tudjam, jelenléted nem vágy, és nem emlék.

Vigyázz!

Adhattál volna pár szép órával többet
meghitt szavakkal és szelíd érintéssel
úgy, hogy az életről azért mégse késs el,
(mert a tolvaj idő mindent múltba szöktet.)

Előbb távolodtál emlékké a vártnál
bennem egy púposra görbített hídon át,
követed csendben a telihold lábnyomát,
s utol is érnék, hogyha nem vigyáznál.

Tál és kancsó

Apró festményekben próbállak őrizni
mélyen, belső szobám mindig üres falán.
Ebből a kamrából egyedül Ő visz ki,
de a hordágy hozzá te lehetnél talán.

Mint a száműzött láng, beléd kapaszkodom,
hátha visszalophatsz még egyszer az égbe.
Erősen fogytán van kenyérem és borom,
de két kancsó s két tál vár ránk hazatérve.

Akt arckép után

Már csaknem húsz éve élek veled.
Egyetlen ismerős sziget az arcod,
bár összes titkait bezárva tartod,
és mégis, nap mint nap elém teszed,

Senki más nincs hozzám ilyen közel.
Élsz, mint a csend mélyén húzódó dal,
mely meg sem születik, így meg sem hal,
kiszámíthatatlan, mikor jön el,

Utazom esti-kék szemed színén
elragadtatottan, érzésem után.
Egyre több leszel, mint csak portré csupán,
egyedülletemből támadt szirén.

Néha, már úgy tűnik, érrintelek.
Lassanként, akár egy élő alak,
testeddé lesznek a rád írt szavak,
s bújtatnak bársonyos, intim helyek.

Faragott kép

Szavakból csináltam faragott képet,
s beleszerettem, mert nem volt másba.
Most bűnöm fölmérve a szégyen éget
báb-üres voltát naponta látva,
Im kontár varázslót hirdet a művem,
nem tudtam életet hozni a testre,
hűtlen se lehetek hozzá, de hű sem,
ha árnyat fektetek ágyamba este.
Nem öltött lelket, hogy több legyen nálam,
ahogy a szerelem magától felnő.
Nem akart lenni, hogy létét vigyázzam.
Eltűnt, mint fák közé bújik az erdő.

A látottak

Ma sem várok mást, mint akkor eleinte,
amikor úgy tetszett, van versre alkalom
tűnődéseimből néha kitekintve
a tél előtt gonddal becsukott ablakon.

Mintha üzenhetnék magányomtól hajtva,
és ő csak azt várná, szóljak, hogy jöjjön el.
Nem láttam előre, megütközik rajta,
esetleg röhög is, de biztos nem felel.

Ha jól meggondolom több, mint húsz év után:
Vajon ez az egész hol is csúszott félre...
Tévhit volna bűnöm benne látni csupán,
s nem saját ötletem kárhoztatni érte.

Mert aki helytelen méri föl a helyét
létraként mászva fel saját korlátjára,
méltán ámuldozhat onnan tekintve szét,
s a látottak terhét vállalja magára.

Üzenet

Add, Hogy újra bízzak benned,
emelj át a kétségeken,
utam másfelé nem enged
se holtan, se elevenen.
Mint a kín, hogy testben élek,
csupán úgy tartozol hozzám.
Utánad kiált a lélek,
mikor földi hite fogytán.
Jeleket se követelek,
csak megújuló bizalmat.
Küldd el hozzám követedet,
aki átölel, s elaltat.
Küldjél éterien tiszta
könnyű, égszínkék szerelmet,
még ha nincsen is megírva,
kegyelmed által betelhet.
Sújthatsz bolondok jelével,
mégis elhozod őt nekem.
Ez a világ bárhogy érvel,
s hiába tart cserepeken.

Kavicsok és hegyek

Újra kéne írnom néhány régi verset,
hogy megértsed, milyen, mikor rád gondolok.
Tegyük fel, ha mindent elejéről kezdek,
nem lesz a vége is megint a megszokott?
Körre nem gyűrűznek, csupán újabb körök.
Ki ígérhet, kinek maradandó helyet,
ha minden a saját törvényével kötött?
Hulljanak bár vízbe kavicsok, vagy hegyek.

Egy

Mire futja néhány egynapos örömből,
kitesz-e valaha egy egész életet?
ahogy okul a vágy, halkabban dörömböl,
a várakozás is kín már, s nem élvezet.
De az a sziluett ott az éjszakán túl
valamit ígér egy bizonyos jövőről,
Nem többet, mint mikor egy könnycsepp
kicsordul,
hiszen Isten malma nagyon lassan őröl.

Jó kedvvel

Talán az utolsó lányt láttam benned,
aki még rám nézett úgy, ahogy várom,
s ha ilyen alkalmam akadt még három,
elvérző emléke lassan kiszerved.

Ha visszagondolva te jutsz eszembe,
mint akit szép volna viszonszeretni,
miközben árnyékot nem vet ránk senki,
jó kedvvel szállnék a végsőkkel szembe.

Higgyek?

Hányadik lépésben mondasz majd nemet,
nem tudhatom.
De fönn kell tartanom hozzá a helyet
bár fáj nagyon.
Mindaz, mi eszembe jut addig rólad,
enyém marad,
s miután végleg a múltamba olvad,
nem bánt harag...
Juthatsz-e közelebb hozzám, mint mások,
ha épp akarsz,...
nem kerekedhetik belőle átok,
s még inkább harc?
Védtelen maradok, ahogyan te is,
nyitva felém.
Magamat áltatom, vagy a kép hamis,
mit higgyek én?

Elmész?

Szavaddal emelsz, de tetteid lenyomnak,
porszintig alázva váltig várakoztatsz.
Mit gondoljak, arccal az aljzat-betonnak,
hogy ne düljön bennem mindent átható dac.
Meddig érvelhet a bársonyos türelem,
ahol tavaszt lesve összefagy a kertész,
s lelked mélyén nincs más egylényegű velem,
csak a búcsú-mosoly, mikor tőlem elmész.

Mivolt és kilét

Várlak, talán mint egy utolsó ünnepet,
valami személyes, nekem szóló ígét,
ahol tisztázott a mivolt és a kilét,
és az irány felől tévedni nem lehet.

Akár, ha életünk fogytáig tartana,
s ez egyszer felülről érintve és látva
egymást a másikért vinni újra táncba,
ha kettőnknek nincs is csodára hajlama.

Vásárolt meleg

Mindegyik szerelmem elveszti fényét,
látszik a hulló a látszat mögött.
Mindegy, hogy egy hónap, tíz év, vagy két hét,
rongálnak bizonyul, s földhöz kötött.

Úgy tűnik, úgy van ez. mint minden őszön:
Csak sóvároghatunk új nyár után.
Foszlik a mámor, de virít az ősztön,
s marad az alkonyat szürkén, után.

S megint a naponta növekvő éjjel
vígasztal, dajkál, mert ő van felül.
Andalít szoptatva sötétkék fénnel,
ravaszdi dalába remény vegyül.

Ahogy a jó pénzen vásárolt meleg
ha ölel, mindössze faltól falig.
Hiába hízeleg, velköztet, remeg,
nincs benne hit, csupán alig-alig.

Valóban

Valóban te volnál, akire vártam,
vagy csupán rászéd az elvesztett türelem?
Megmaradt vágyamat játszva ki ellenem,
röptét, hogy rájöjjek, sosem volt szárnyam.

Valóban te lennél az, aki szeret,
s meglát a hozzám nőtt álarcok mögött?
Eloszlat sóvárgást, kételyt és ködöt
kínálva öl-meleg, jó búvóhelyet.

Volnál-e valóban nekem szánt modell,
kibontakozva sok eltűrt év alól
– ahol hit képében magányom dalol –
a végső lány, aki elsőnek jön el.

Tükröm

Ittjártod még csendben átlengi szobámat,
emlékező bőröm őrzi érintésed.
Jó volna sűrűbben viszontlátnom téged,
bár a jövőnk túl sok reménnyel nem áztat.

Tudod, gyorsan hűl a tőled kapott meleg,
ahogy kihajtanak belőle a dalok,
Egyre élesebben újra magam vagyok,
s délutánom tükre kéken beleremeg.

Úgy

Nem vágnék szerelmes árnyak után éjjel,
hogyha eldajkálnál, ha nagy a sötétség,
s tudnád, nem a kéj szól, ha kérném: Ölelj még,
tested függőnyeit értem húzva széjjel.

Ha elmész, nem hitem, de világom inog.
Követlek míg tudlak, tágra nyílt szemekkel.
Érzésem, hogy szeretsz, soha sem ereszt el,
mégis, ha nem vagy itt, úgy ölelni ki fog?

Másnak álmodsz

A nyári estékből kifelé tart a szív.
Ténfereg a csend a kiürült utcákon,
nincs kivel bizalmas kettesben sétáljon;
nyitott ablakodban sincsen fény, ami hív.

Valaki mást álmodsz, mint amilyen lennék;
akácvirág gyanánt könnyűt, és mulandót,
kinek sorsa nem ér a „nyár”-nál hosszabb szót,
és az illata is szélbetűnő emlék.

Ne félj!

A fal nem ad esélyt, csupán az ajtó,
s az is csak úgy, ha nyitva hagyod.
Ki meghalt, már szabad, s fogoly az alvó,
bár nappalt játszik gondolatod,
Rettegésed hajszol elzárkózásba.
Közömbösségedben ott van a félsz:
Rólad szőtt rémálmod száját kitátva
eljön, és elnyel, és hajnalt nem érsz.
Ennek az éjnek még várat a vége.
S míg hallgat a kakas, aludni kell.
Tágra nyílt lélekkel, és nem „túlélve”
kibomló mosollyal ébredni fel.

Belső kert

Bánatra öröme egyaránt zárva
itt ülök, akár egy nagy rakás kő.
Elrajzolt mosolyom viseletes lárva,
mögötte rossz kedvem nem sejthető.

Kis szatír-mivoltom porlad a múltban,
álma az eltévesztett csókoké,
összetört homlokkal aszfaltra hulltan.
Jön-e ki utólag betöltené?

Úgy tűnik „soha már”, és ez nem átok,
mindössze örökös útravaló.
Befelé nem börtönt, sem poklot járok,
de kell egy kert, ahol sétálni jó.

Áldás helyett varjak

Közte és közöttem vastagodik a jég,
de még jó fény mellett átláthatok rajta
követve, szólásra hogyan mozdul ajka,
bár hangja a falon átjutni nem elég.

Tekintetét nézve látom, hogy szemmel tart,
mégse tudom, vajon milyen érzés neki:
Jó, avagy sértő, ha valaki figyel,
kényszer fogta el, vagy távolodni akart?

Egy biztos: a falat nem én építettem.

Valószínű, ő sem, csak a Tél akarta,
és most áldás helyett varjak ülnek rajta,
berliner kendőik suhognak felettem.

Mit?

Mit adnál utolsó emlékül ma este,
ha tudnád biztosan, még egy nap, s meghalok?
Nem nyílik alkalom utána, helyette
kitalálni új pózt, vagy még egy mondatot.

Mit adnál ma este utolsó emlékül,
hogyha életfogytig mennél nagyon messze?
Ha az éles helyzet szót és fényt másképp szűr
minden mélyén csak a lényeket keresve.

Utolsó emlékül ma este mit adnál,
ha kettőnkhez méltón próbálnál szeretni?
Nem nézve, mekkora kockázat, milyen kár,
mennyire álmatlan álom jut velem ki.

Ápolhatsz gyöngéden makacs illúziót
bizalmod „gazdagabb lelkekbe” helyezve,
nyitott kérdésével ott egy rejtett fiók:
Mit kérhetnék tőled, s mit adnál ma este?

November elején

Megint magam vagyok, mint ahogy mindig volt...
– Tűnődöm az őszben szédelő ég alatt. –
Lassan nem vagy, csak egy sárguló gondolat,
valami festményé szelődült régi folt.

Gyertyája sem ég már esti ablakodnak,
s magukra maradnak ott kinn a sírcsokrok,
múltunkat karolva egyedül imbolygók,
miközben csontjaid odalent vacognak.

Itt hagyta

Úgy hagyta magamra, mint kedves idegent,
színültig téiben.
Sötéten havazva hull a csönd idebent,

van mitől félnem.

Téli árok

Akire sokáig nem gondol senki,
titokká sötétül mindenkinek.
Nem lehet kandalló-párkányra tenni,
árnyékok idézik, s fakó színek.
Amint a hóesés fátylai alól
kikutathatatlan lábunk nyoma,
hűlt helyén csak a fagy kutyája csahol,
mert nem várt, s nem ismert nyarat soha.
Éjszaka borult a kérdőjelekre,
az összes válasz a múlté marad.
Üres üveg gyanánt árokba vetve,
és nincs már másik, hogy leidd magad.

Télen a tér

Nézem a tél arcát, mennyire nem fehér,
szakadatlan havazások dacára sem szűzi.
Tora, mint amikor a kolduló kérve kér,
s mikor a nő iparának legősibbjét űzi.

Fásult botorkálok a sár jégbordáin
keresik a könnyebb utat, ha van hazafelé.
Ötezer év kalandjával eddig jutott Káin.
S ki tudja, ha visszanézne, vajon megértené?

Vénasszonyos varjak billegnek a hóban
félénk vággyal tekintve a galambok rajára.
– Nekik mindig akad, Isten tudja honnan,
mindennapi kenyerüket ki megadja mára.

Valahol

Túl, pőre fákon, s megült ködön
szemben a Tér mélyén ismerős ablakok.
Mögöttük gyéren fénylő közöny
jelzi, a részletek játékára vakok.
Több évtizede figyelhetem
– telenként várva, hogy egyikük válaszol,
vagy visszakérdez figyelmesen –

s rájövök, a jelem veszett el valahol.

Kedves fám

Kilátásom elé lassan lombok nőnek,
zöld ruha sarjad a nyújtózó ágakon,
májusra, akár a lányból érett nőnek,
minden kis részlete kibomlik gazdagon.
És nem lesz más hátra, mint az ég szemével
kéken megbámulni, mit magából mutat,
ifjú társaival szinte elélem térdel
lágyan legyezve az egyre forróbb utat.

Közel

Az a valami ebből a nyárból
messzi utcákba húzódott vissza.
Könnyű lett volna meglátnom bárhol,
a tekintetem ehhez még tiszta.

Az odaadás lökött a pácba,
s az együttérzés bujdosott el,
és mégis várom ébren, vigyázva,
felülnézetem hozza közel.

Végállomás

Mindnyájan haladunk azonos irányban,
bennünk különbözik csupán néhány részlet,
s eltérő célokra esküszünk szilárdan
szentesítve ki-ki, ameddig elérhet.

Pedig a semmi áll minden útnak a végén,
ha várod, akkor is váratlan jöve el.
Ámulsz a nyugalom csarnokába érvén,
milyen ékesszóló, amikor Ő felel.

Túlpart

Talán téveszme, vagy hosszas félreértés,

nélkülem úgy sincs rá magyarázat,
csak mit a hagyott nyom maga láttat,
s abból is az idő, amit lehet, szétvés.

Korom futja be a fény-keresők álmát,
táguló sötétje veszedelmes.
Nem hidal az a híd, amit elnyes,
s nem a túlpartra néz, aki onnan átlát.

Nézd és lásd

Nézd, a jelekkel mire jutottam!
Ugyan, ki lát meg jelző-fényt versből?
Lélekre vakon, testre csukottan,
ilyen gyertyára senki se kel föl.

Ülök szemközt egy sokadik nyárral,
már meg sem ölel, nem csókol szájon.
Kizár a táncból, másokért szárnyal,
jó viccnek tűnik neki, hogy fázom.

Azelőtt volt még égbolt a tócsán
záporok szülte friss alkonyatból,
nem bízattva, de beszélve hozzám,
ahogy vigasznak lélekkharang szól.

Kiradírozva végleg a sorból
Még kísértve sem vesszőben, pontban,
dicsérhetetlen senki se korhol:
Lásd, a jelekkel ide jutottam.

Egyedül Ő

Nem tudom, vagyok-e, s meddig vagy még
ebben az életben érinthető,
vártam, és készülődsz nagyon is rég,
s nem ketten döntjük el, egyedül Ő.

Ne félj, hogy késnék, vagy elsietnéd,
pajzsá nőtt kudarcunk számottevő.
Mikor tárulsz rám, és nyílok feléd,
nem ketten döntjük el, egyedül Ő.

Ez végre nem párbaj, de párbeszéd,
lelket és testet is melengető.
Mennyi jut belőle, s mikor elég,,,

nem ketten döntjük el, egyedül Ő.

Hálával

Jó volna felfedni összes részletedet,
miről ma még csak a sejtés szintjén tudok.
Várnak nekem szentelt ismeretlen zugok,
ahol egymás iránt minden megengedett.
Fölkeresnék rajtad zsombékot és mezőt
szívverésed egyre közelebből, hallván
megpihennék egy-egy szelíd-ívű lankán
hálával, hogy benned megérinthetem Őt.

Hogyan?

Maradok leánykegyekből kinézett „lovagnak”,
valahol a hosszú ősök esti sétaterén.
Innét lesve, hogy másoknak odabent mit adnak,
s látva, dal híján marad mind, mert ők kapják, nem én.

Mit is adnék egyszobányi szerelmes melegér,
néhány teljes napért, amit vele töltenék el,
széles ágyért, hova közénk Isten is odafér,
s egymás felé fordítana kettős öleléssel.

„Kapun kívül” vitázom a mások örömeivel,
s tudom, ami velük zajlik, csak hitvány másolat,
máskülönben, hogyan marhatná az idő széjjel,
s miért ültetne szájukba bénító átkokat.

Dicsérlek

Csak téged próbállak szolgálni azzal,
hogy néha verset ölt bennem pár szó,
és mikor sikerül, engem vigasztal,
mert mégis Te vagy a mindenható.

Ismerlek, akár a pára a fagyot,
figyelmed megtartó leheletű,
hogyan is lehetnék magamra hagyott,
ha Tőled érkezik minden betű.

Mindenki megun, vagy elfelejt engem,

hisz minden földi tűz vége hamu,
és mégis Te készítesz lángot keresnem,
mert a vágy végtelen lejárátú.

Küldött

Ő küldött téged szép ajándékkal.
Ő, aki látta, egyedül élek.
Magányosságom dala elnémul,
ha fogaink közt sétál a lélek.
Érzéseimnek szárnyakat adva
angyali nyelved számban az Ige,
s minden ízében az Ő hatalma,
hídnak az égből Ő küldött ide.

Följebbről

Tested egy magasabb lélek árnyéka,
de, ami szádon át sétál belém,
mámorba dönthet, és gyógyíthat néha,
füllentve, éppen most csak az enyém.

Hanem a másik, a följebbről sugárzó,
az hozott színt rád, és körvonalat,
tehát az Ige, a mindenki iránt jó,
fedett föl nekem egy sóhaj alatt.

Idő van?

Mitől rettegek ma is annyira,
hogy darabokra hull, s elhagy szavam?
Nem segít ital, ritkán az ima,
próbálom meglesni kintről magam.

Idebent összefér kocsmá és templom,
idővel mindegyik kinőhető,
kínos nyűg. vagy kereszt, ébreszt, vagy elnyom
Van-e idő, ahol nincsen jövő?

Gnosztika

Egyetlen valódi céloom, hogy várok
Abban a tudatban, van aki vár.
Naponta szélesebb, s mélyebb az árok.
De köztünk nincs szükség hidakra már.

Repít a növekvő víz fölött szállva
arrafelé, ahol Ő sejthető,
onnan hív a Világ Világossága,
hol olajfákkal zöld a hegytető.

Vízen át

Engem csak tükörből érint a távlat.
Visszfénye, visszhangja csupán a nyárnak.
Félek, hogy így ez a fátyolos bánat
páncéllá válhat.

Ijesztő, ahogy a csillagok állnak.
Értelmét vesztette minden varázslat.
Hallgatag tükör lett arca a lánynak.
Mögé kik látnak?

A változatlanság látszata áltat,
gögből és csödből vert falai állnak
útjába annak, akit hite áthat.
De vízen járhat.

Kifelé

Könnyű testet adjál nekem
elszállnom, mint a madárnak!
Ne legyen több elevenen
föld alá szürkült vasárnap.
Egyre feljebb, meredeken,
el a hétköznapiak elől,
amíg szabadon tehetem,
és a bánat meg nem jelöl!
Még elég az energiám,
derült koradélután van,
de ha árnyékát veti rám,
fogoly maradok e házban.

Jel volt

Valahol a felhők fölött,
Isten oszlatja a ködöt.
De az a kilátás,
már másra vár.

Nem riaszt föl, dob, se tülök,
álmodom, míg megvénülök,
talán ez menedék,
ez a végvár.

Kegyelemnek látszott régen,
a fény egy-egy lány szemében,
pedig csak jel volt, hogy...
későre jár.

Így

Lámpám fénykorén túl csendes az éjszaka,
csupán asztalomon vakít a papírlap.
Ébren várja még a tintától, amit kap,
szavam rajta át a formába tér haza.
így olvashatók el holnapom versei
egy-egy teremtéshez közelítő percben,
mit az illúzió odafentről elcsen,
s azonnal elkezd értékét veszteni.

A május mindig

Ez a „saláta-zöld” gyorsan elsötétül,
rápillantva egyre több benne a méreg.
Az a pogány hajlam, ami sose tér meg,
s minden egyes nyarat sírba kerget végül.
Pedig még fölöttem madárdal-kék az ég,
hisz a május mindig bizalomra épül,
körbe-körbe bolygó örök tévedésül
minden intő kudarc a tavaly foglya rég.

Tetőtlen falak

Életem leckéztet hátamat verve,
hogy minden valóban-fontosat adjak föl.
Kemény és kijózanító a terve,

s nem enged semmit a rám hozott törvényből.

Kényszerít vágytalan-üressé válnom,
magamat feltárni fölfelé kinyitva,
tetőtlen falakkal, akár egy várrom,
ha nincs az ég elől rejtőztetni titka.

Megint

Megint utcát lesve várok segítséget,
és megint azok a jól ismert tűzfalak.
Megint ott tartok, hogy semmi új nem érhet,
és megint az esték mind csődöt mondanak.

Megint minden olyan rosszkedvűen barna,
és megint, ha színt vált, szürke jön helyette.
Megint, mintha mindez meg lenne már halva,
és megint makacsul, mélyen elfelejtve.

Megint az árnyékok lába közt bujdosok,
és megint egyetlen párom a képzelet.
Megint ábrándjaim fülfedten undokok,
és megint még sincs más, ami itt szép lehet.

Megint alászállok magamat keresve,
és megint nem talál bennem a dal haza.
Megint varjúének ringat el helyette,
mert megint körülzárt kétségeim hada.

Harmadik út

Hátrálok lassan a falaim elől,
de minden téglája utánam lép.
Helyzetem fogva tart, akár a fegyőr,
s hogy kinél függ a kulcs, nem az a tét.

– Mindenkit uralhat valami démon,
küzdhet is ellene száz sorson át...
Keresztül üzetve ezernyi célon,
s nem sejtve létének felsőbb fokát. –

Időnként úgy tetszik, van mégis módom,
önkény, vagy hódolat helyett a szív,
hisz a Nap aranya ezüst a Holdon,
s két édes nappal közt az éj a híd.

Mindent

Nagyon ritkán, de úgy érzem, mintha...
Olyankor hálás vagyok is érte.
Akár egy ablak másfelé nyílna,
s az a kilátás mindent megérne.

Fent is lent

Álltam a völgyben és fölfelé vágytam,
hogy onnan magamat tisztábban lássam.
Ülök a hegyen és lefelé vágyom
a völgybe, amiről nincs már tudásom.

Koldusébredtő

Ezen a lépcsőn már nem jutok a hegyre,
ülök a tövében, és megint koldulok.
Ugyanazt kántálom eszelősen egyre:
Felülről kizártak, adjatok egy zugot!
Sohasem jártam fönn, talán csak álmomban,
s mire fölébredtem, sár lett az aranyból,
és újra a templomkapuban állottam,
hallgatva, ahogy a hajnali harang szól.
Zsolozsmás, korai misézők énekén
tűnődve, próbálom kérni a szenteket,
de mind égre fordul, egy se néz énfelém,
bárhogy fohászokodom, mint a kő, csendesek.

Mint ősszel a fecskék

Eltűntem az égről, mint ősszel a fecskék.
Sokan elköltöztettek az életükből,
semmivel sem messzebb, mintha nem is lennék.
Emlékem gyertyája itt-ott már csak füstöl.

Többé nem jelentek igazi fényt nekik.
Jól eljátszadoznak párás tükreikkel.
Látható lelkünknek gondolják, s élvezik
a fölérhetőn túl eszük mit se tisztel.

Nincs közösségük a legszebb valósággal.
Mesének tűnik, hogy általam szabadok.
Bárki, akármilyen hosszú lejtőt vállal,
fölfelé jut rajta, ha vele haladok.

Nem lehetek ágon lengedező kötél,
kiszemelhető hely a biztos függésnek,
sem cél, amit ember elérni eltökél,
és akik úgy tudják, jól hiszik, lekésnek.

Alkalom

Pár barátomon túl, sok csodám nincsen.
Kitartó lánynak is csupán az éjszaka.
Sokkal több lényeges, kinek jut itt lenn,
hová a délelőtt elvértve tér haza.
Régóta keresem hozzá a hidat:
Átköltözködni egy nappali világba
úgy, hogy nem kényszer küld, vagy ukáz hivat.
Talán egy új arcban átjárást találva.
Lehet egy érintést kísérő mosoly,
vagy könnyű illattal megtelő szoba ,
egyszerre váratlan, vidám és komoly
alkalom, amilyen nem jön el soha.

Visszatérő látogatók

Akiket meghívtam, s eljöttek, aludtak.
Átszundikálták a velem töltött időt.
Nem nyitottak ajtót, virradatba vivőt,
az éjjel kulcsait megtartva maguknak.

Mellettük föl se tűnt, hogy magam is alszom.
Azt álmodtam róluk, mennyire szeretnek.
Mást feltételezni csúnya és eretnek,
s belefehéredett szakállam és bajszom.

Mire fölbredtem, akárki jött, elment.
Rövidlejárátú kölcsön a szálamom.
Szerelmem mivoltát hiába vállalom,
tényleg annak hinni, vagy hazudni álszent.

Ébrenlétük nyarán szívük másnak kedvez,
de emlékeim közt van róluk másolat.
Helyettük régóta ez a kép látogat,
s visszaandalít az együtt szított csendhez.

Új lányok

A látvány hiányzik legjobban, azt hiszem,
belefeledkezni vendégem arcába,
nem kutatva, együtt hány percünk van hátra.
Ittléte a lényeg, más egyéb semmi sem.

Mások után fut az új lányok figyelme,
légi üzenetem észrevétlen marad.
Haragudni ezért kire volna szabad,
ez a kor formálta lelküket ilyenre.

Visszatérek

Mára már mindegy, kire ki vár,
mióta tudom, rám senki sem.
Magamat egyszer úgy elviszem,
ahogy lopózik innen a nyár.

Nekem az élet kötelesség,
kijárom mint egy rossz iskolát.
Mosolygok hozzá, akárki lát,
és nem érdekel, mi jöhet még.

Egy fontos csupán, az Odaát,
ahonnan önként visszatérek,
mikor többé nem űz a lélek
gajdolni somom süket dalát.

Egérúton

Kiben kelt hiányt az érzés, hogy hiányzóm?
Föltehető-e, mint kérdés egyáltalán?
Vérezve szellemi s érzelmi csatákon,
mások győzelménél mélán tátom a szám.
Irigység nélküli, tompa kábulatban
érteni próbálom sikereik titkát.
Életük tükrében nézve végig rajtam,
hogyan fedez, miért hagy el, mit lát?
Kutatom a bennem rejtőzködő kulcsot,
végső válaszokat sejtve a zár mögött.
Életcélnak kevés, elviselni túl sok:

Mielőtt leírnám lehet, hogy megszökök?

Önzésünk útja

Tőlem a vers is csak érdek volt csupán
valakit keresve és célba véve,
elküldve szavam a kiszemelt után
pontosan kimondva, mit várok érte.

Nem csoda tehát, hogy nem kaptam semmit,
akárkit kérleltem csodára várva,
és aki hasonló húrokat pendít
legfeljebb álmában számíthat másra.

Mert senki nem enged szabadságából,
bárkiben mindössze magát keresné.
Önmagát pártolná, bárhová pártol,
így válik világunk olyan kerekké.

Az érzés

Akadnak éjszakák, mikor még várok,
és elér hozzám a maradék csönd.
Színültig telik a máskor mély árok,
s a bánat ütése halkabban dong:
Ilyenkor úgy érzem lesznek még napok,
amikor az egész helyére áll,
megtalál, akinek menedék vagyok,
s belülről szabad lesz újra a vár.

Füledt éjszaka

Nézd, jön az éjszaka kítátott szájjal,
s leönti torkán az elmúlt napot.
Kocsmai denevér módjára szárnyal
de sötét szemén a jókedv halott.

Elnehezülve a behabzsolt fénytől
csak alig-alig kap lélegzetet.
Kettőt lép, megtántorodik és feldől
hanyatt vágódva a város felett.

Súlyától cserepek hullanak a házról,

s rossz álmunk nem ismer bocsánatot.
Hajtja a magáét, egyre csak vádol,
vén vagy és megvert, és elátkozott.

Vaktában

Várakozásban felfedezetlen
itt ülök ma is abban a csendben,
ahol az útra szürkülő ködök
elfedik, kihez és honnan jövök.

Gondolatomban hol kopog léptem
mért keresem, ha nem üzen értem,
nem esve térdre a tények előtt,
hol, hogyan szerzem hozzá az erőt.

Koromsötétben kíséret nélkül
sejtve csupán, hogy van-e híd végül
úgy elképzelve a túlsó partot,
amint a hiány képeket alkot.

Kijózanodás

Szürke ténfergés lett a választott útból,
és eltűnt a honnan-hová hajszolása.
Odakint az idő megy, és odébb hurcol,
de nem hajt már semmi belső vándorlásra.

Mert az innen-oda nálam egyre nagyobb,
ijesztő a híd az árnyékába érve.
Meggörcbített háta mindjárt folyóba dob,
jeges fürdő jár a híd-pénzért cserébe.

Belső tó

A hely és idő nem fontos már,
csupán, hogy volt, hogy valahol jártam,
szokatlanul, és egészen bátran
ünnep volt, mert én ünnepre vágytam,
ahogy az ember csodára vár.

Az elem zárult záruk mögött
nézek, a kettős üvegen túlról

feltűnik néhány jól ismert képsor,
de újraélni többé már nincs hol,
– a varázspálca kettétörött.

Mélyen a vesztett felszín alatt
a koraesték csendjéből élek,
míg ráfogható, ez is egy élet,
s rábólint méreg nélkül a lélek,
s a béke vizén fog pár halat.

Nincs más

Május zöld ingáján himbál az idő.
Csendben és okosan egyre csak függök.
Lengésem ívén a halál is kinő,
nem segítenek a túlélő trükkök.

Valami azt súgja nekem, hogy lejárt,
elmúlt az aranykor csodára várva,
utam a gyűrűben örökre bezárt,
csupán a megtörtént lehet még hátra.

Ringató ritmusán az oda, vissza
ismétli, ismétli, ismétli magát.
Hűvösen szenvtelen sétája tiszta,
titkából senkinek semmit sem ad át.

Ülök

Szavaim nem hoztak megváltást senkire.
Magam sem sikerült innen kiváltanom.
Mire vágnék föl, ha nem telt, csak ennyire,
Bár többet remélt a félszeg kíváncsólom.

Érzem, már belülről támad az éjszaka,
És az utcát néző ott lent senkit se lát.
Akit vártam, máshoz, máshová tért haza,
Ülök magány ellen túlfűtve a szobát.

Évek

Arcomon magamban eltöltött évek
írják a verset.

Naponta új szakasz, amíg csak élek.
Egyszerű helyzet.
Egymásból kibomló, elköltött órák
vallanak rólam.
Ügyelve: magukat, hogy el ne szólják,
mégis ki voltam.

Ott fönt

Valakit, talán az angyalt kerestem.
Ha rám is talált, de nem láttam meg.
Rejtőzött, mást óvni vágyott helyettem,
mint üres szobából szökő meleg.

Így marad örökre láthatatlannak,
kilétét előttem nem tárva fel,
Mert akik idelent egyedül vannak,
értük is akad, ki ott fönt felel.

Készült 300 példányban

**Ez a
279
példány**

**ISBN 963 430 1894
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**2002 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
